

શ્રી મોહન માળા.

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૪૦૦૪૨ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ મોરનામ

વિષય ૩૧૨૨૨ ૧૪૨

શ્રી મોહન માળા.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર

નડીઆદ નિવાસી

ગાંધી ભાઈચંદ ગોવર્ધનદાસ,

૧૧ જિલ્લો

સં. ૧૯૭૮. આવૃત્તિ ૧ લી. પ્રત ૫૦૦. સને ૧૯૨૨.

શ્રી લક્ષ્મીવિજય પ્રી. પ્રેસ (પ્રાન્ય)માં દેસાઈ રાયચંદ
છગનલાલે છાપી. ડૉ. રતનપોળ-અમદાવાદ.

કીંમત અમુલ્ય.

પ્રયોજન વિધાપાઠ

પ્રિય ! ડાહી લક્ષ્મી.

ઝડો. આ મોહમય અંધારામાં સર્વે સર્વે સાગરમાં સુખ દુઃખની ભિછળતી છાળોની અસર પ્રાણી માત્રને થવા વગર રહેતી નથી. તે નિયમાનુસારે ત્હને મોહન પુત્રનો પંચ-તત્વનો તત્વોમાં સંવત ૧૯૬૩ ના માઘ સુદી ૭ ના રોજ લય થયો. તેથી ત્હારૂ પ્રેમાળ હૃદય પ્રેમ તત્વના પ્રબળ પ્રહાર વડે વ્યથીત થએલું છે; એમ મ્હને સમજાયાથી તે શાન્ત કરવા માટે આ લખવાનો પ્રારંભ કર્યો હતો. પણ તે પૂર્ણ થતા પહેલાં એટલે સંવત ૧૯૬૩ ના ભાદરવા વદી ૨ ના રોજ ત્હારા પંચભૂતાત્મક ક્ષર દેહનો તત્વોમાં વિલય થયો. આહા ! ગોવિંદની ગહન ગતિ છે. પ્રિય ! ત્હારા અચળ અને અખંડ પ્રેમના સ્થાન માટે આ શ્રવ વલ્લખાં મારતો હતો. તેથી આ “મોહન માઠા” ત્હારા પ્રેમ સ્વરૂપના અમર આત્માના કોમળ કંઠ વિષે સમર્પણ કરી વિરમું છું.

નડીઆદ.
સં. ૧૯૬૪.
વિજયા દશમી.

લી. પ્રેમાધિન
ગાંધી ભાઈચિંહ ગોવર્ધનદાસ.

શ્રી મોહન માળા.

દોહરો ૧.

મોહન કાલ ભયે ગુ'થી, કવિત કી મોહન માલ;
મોહ અ'થી સરકી પરિ, મન મોહન મમ બાલ.

કવિત ૧.

તાર જળ આયો તળ, તાર મન દૂટે સળ,
લૂંટ લીયે લોલીજન, બાવરે બને રહે;
દોહદ કું તણ તન, મોહ બશ મોહનમેં,
મોહન મિલન ધાયે, મોહન રહે ગૃહે;
પાસ જળ આયા તળ, શ્વાસા સળ જૂઠ લગી,
નિશ્વાસ નિકલનેસેં, નિરાશા અહી લહેં;
મોહનકો હંસ શુદ્ધ, પારિખ સ્વરૂપ હોકે,
ગુર પદ પંકજમેં, આપ રૂપ હો ગિમે.

૪

૨

તરી ગિયે તુમ અગ્નિસેં, મરિ ગિયે મોહ ફેંદ;
જરી રહે બિન અગ્નિસેં, હરી લીયે આનંદ.

૩

અગ્નિ બિન ઉઠી આગ, અંતર નિરંતરકો,
જારે રહે જાને જન, ધુંવા નાહીં નિસરે;
રાગ રંગ શ્રીકે લગે, લોજન ના ભાવત હેં,
બાનિકો બિલાસ, ત્રાસ ભાસત ભવે ભરે;
નાસી કહાં જાય જીવ, જગા નાહીં જગત માંહી,
શુન્યમેં સમાયે આપ, આપુહિકો બિસરે;
મોહ વ્યાલ ઉસે, વિષ રોમ રોમ છાય રહે,
ઔષધ ઉપચારસેં, ઉતારે ના ઉતરે.

૪

જે તન જરત આપકો, તે તન આગ લગાય;
મન મોહન છબિ બસ ગિયે, પલપલ દ્રગ દરસાય.

૫

સંસાર સમુદ્ર માંહિ, માનુ તન ઝાઝ ઝેઠે,
મન્વા મુસાફિર, આપ રૂપકો ભૂલિ ગિયે;
રેન દિન ચૈન ચહે, મોજ મઝા માની રહેં,
સંગી પ્રસંગીકે, ફૂસંગી જીવ બની ગિયે;
મોહકી વમળ વારી, પ્લેગકી પવન ભારી,
ઝાઝને ઝપાટા લગે ઝૂકત ઝૂળી ગિયે.

તનકું તાકત નાહી, પ્રેમસે પકડ રાખે,
દ્રગનસે દેખ રહે, મોહન મરિ ગિયે.

૬

દ્રગ થાકત દેખત છળિ, મન ત્યાગત નવ મોહ;
મોહ લોહ મન ચુંબકે, બિહૂરત નાહ બિછોહ.

૭

મોહ મદિરાકી નીશા, નિશા જળ આઈ તખ,
શુદ્ધ બુદ્ધ ભૂલે, પૌઠે પ્રેમસે પથારીકો;
નિંદ નહિ આયે નેન, રેન મધ્ય મુંદિ ગિયે,
સ્વપ્ન એક હુવા આયા, મોહન અટારીકો;
તેજકો પ્રકાશ ભયો, તેજ તેજ તેજનમે,
મુરત મોહન દ્રવ્ય, ખૂલત ખૂમારીકો;
બાનિ ના બદાય પાનિ, નેનમે ભરાય આયો,
પાસ આયે પૂત્ર, દશા દેખત હમારી કો.

૮

દશા હમારી દેખકે, દયા ધરી દિલ માંહિ;
મધુર બચન બોલે સદન, સુનહુ તાત તુમ આંહિ.

૯

શાને અકુલાત, અઞ્જ્યાત કરી અરો તાત,
બાત કહું માનો આપ, અંતર અનુભવે;
અસાર સંસાર માંહિ, સાર કહૂ મિલે નાહિ,
સત્યકો બિચાર ઉર આપૂકો ઉલ્ભવે;

રૂપ રંગ જાત નાહિ; ખાલ વૃદ્ધ યુવા નાહિ,
માત તાત બ્રાત નાહિ, દેહ ત્યાગકો જવે;
ધિરજકો ધરો, હરો બ્રાન્તિ ભવ બંધનકી,
હયા ક્ષમા સજો આપ, આપ રૂપકો થવે.

૧૦

આપ રૂપ પદ પરખતાં, આપુહિ આપ સમાય;
આપુ આપ કરિ કલ્પના, આપ રહત બંધાય.

૧૧

કલ્પનાસેં લિયે કવિ, બાનિ બિચિત્ર કથત,
કલ્પના કરિકે જગ પ્રહ્લકો કિશયો હેં;
કલ્પનાસેં કલ્પ લિયે દાન્નવ મનુષ્ય દેવ,
કલ્પના કરિકે ધરી હરિગુન ગાયો હેં;
કલ્પનાસેં યોગ યજ્ઞ કર્મ ધર્મ કલ્પનાસેં,
વેદ નેતિ નેતિ વદે પાર નાહિ પાયો હેં;
કલ્પના કરીકે પરિ બિચારસેં દેખો આપ,
મિથ્યા મન કલ્પનાસેં કૌન સુખ પાયો હેં.

૧૨

કૌન સુખ પાયો સકલ, મન કલ્પિત બનિ રાય;
મૂખ મિઠા હોવે ન કબિ, સક્રર શબ્દ મુનાય.

૧૩

કલ્પના કરીકે ધરી, કરિ હીકી જાન પરિ,
નામ ગુણ લેકે બેશ, ગણેશ ઘડાયો હેં;

કપિ હીકી કલ્પનાસેં, બજરંગ બનવાયો,
ભૂંડનકો ભાળી, લબ્ય લૈરવ પૂજયો હેં;
પ્રમદાકું પેખી જબ, પાર્વતી બનાઈ શક્તિ,
લિંગકુ દેખીને શિવ, શંકર સુહાયો હેં;
ઐસે જગસારી ભારી, બ્રમસેં બ્રમાય ભૂલે,
પેટ પિડા કાજે સમે, પ્રપંચ લગાયો હેં.

૧૪

પેટ પ્રપંચે પચ રહે, બહુ બિધિ ધંથ બનાય;
પેટહી પાવક પરજલે, જરિ રહે જિવ સદાય.

૧૫

પેટ હિકી અગનસે, જિવ જગ જરિ જરિ,
કામ ક્રોધ લોભ મોહ, બિરહ બઢાયો હેં;
યોગ હિકી અગનસેં યોગિ જન જરિ રહેં,
પ્રાણકો નિરોધ બોધ, સમાધિ સધાયો હેં;
અરૂણ અગ્નિસેં મન, તનકો તપાવે કોષ,
પર્મ ધર્મ કર્મ કરી, કષ્ટ કાયાકું કરાયો હેં;
જ્ઞાનાગ્નિસેં જરિ, પદ્મ સાધન સંપન્ન ભયે,
બ્રહ્માગ્નિસેં અહં બ્રહ્મ, અંતે અમુઝાયો હેં.

૧૬

અંત સમે અમુઝાયિ જિવ, બની ખાવરે રોય;
ગર્ભ બાસમેં ગિર ગયે, બિના બિચારે સોય.

૧૭

બિચાર બિન બચેના, ત્રાસ લવ બંધનસે,
 બિચાર બિન બાનિસે, બંધ બંધાયો હેં;
 બાનિકો પ્રપંચ સત્ય, માની મગફર બની,
 ભૂલે લવ ભાન જિવ અંતર જરાયો હેં;
 દ્રગનસેં દેખ પરે, હાત કદૂ આતે નાહિ,
 પરિછાયા પકડને, બાર બાર ધાયો હેં;
 થકકે જળ બડે ઠરે, બિચારસેં બાનિ પરે,
 આપકું પિછાની પ્રાની, પિછે પછિતાયો હેં.

૧૮

બાનિ પાનિમેં ડુબ રહે, આપહિ કરૈ ભચાર;
 શાળ ત્યાગિ કુસિકા ગ્રહત, ગાફિલ બની ગુમાર.

૧૯

બાનિકી બિચિત્રતાસેં, બહુત બિનોદન મેં,
 ગાફિલ પનાસેં જન્મ, વૃથાહિ ગુમાયો હેં;
 બહે ગિયે પાનિ જળ, પાર બાંધવેકો લગે,
 એસોહિ ઉપાય પાય, પાનિ પિયો રહાયો હેં;
 બાનિ હિસેં બંધ લયો, અંધ હુવો આપ ભૂલે,
 બંધ લયે બાનિ ભ્રમ, ભ્રમર ભૂલાયો હેં;
 બાનિ પાનિ થાહ નાહિ, બડે બડે પીકે થકે,
 બાનિ કાલ બલ માંહિ, જિવ જકડાયો હેં.

૨૦

કાલ જાલ આનિ વિષે, જિવ રહે જકડાય;
સર્પે ગ્રહ્યા છદ્ધંદરા, ગલત ન ત્યાગ કરાય.

૨૧

આનિ હિસેં અને બેદ, બેદકો ન જાન્યો લેદ,
આનિ બ્રમ આનિ તામેં, પ્રાનિકો ગિરાયો હેં;
આનિકું બનાય જ્ઞાની, ધ્યાનીને બ્રમાય દીનો,
આનિસેં બિકાર બહેત, જગમેં બઢાયો હેં.
સુની સાચ માની લીની, મઝા આનિમેં પ્રમાની,
મિથ્યા અભિમાની બની આનિકો દ્રિઢાયો હેં;
આનિસેં બ્યાદૂલ જિંદગાની, ધૂલધાની બની,
બિચાર બિન આનિસેં, કૌન મોક્ષ પાયો હેં.

૨૨

મોક્ષ અંધ જાની બની, સુખ દુખ સ્વરૂપ અજાનિ;
સ્વર્ગ નર્ક જાની બની, આનિ ન જાનિ પ્રમાનિ.

૨૩

આનિસેં અખેડે બડે, સંત પંથ માંહિ પડે,
આનિસેં બિખાદ બધે, દ્રષ્ટિમેં દિખાયો હેં;
આનિસેં અકિલ ગુન્હેગારકો છોડાય દેતે,
ગુન્હા બિના આનિ, જિવ કેદ કરવાયો હેં;
આનિ હિસેં રાજ કાજ, અને સબે આનિ હિસેં,
આનિસેં બહેબાર સારી સૃષ્ટિમેં સમાયો હેં.

બાનિ મહારાની બની, જિતી નહિ જાય શ્યાની,
બાનિકું બનાય પ્રદ્વા, આપ લિ ભૂલાયો હેં.

૨૪

પ્રદ્વા હરિ હર હાર ગિય, જિત શક્યા નહિ બાનિ;
રહિ કુંવારી બાવરી, અંતર અતિ અકુલાનિ.

૨૫

અકુલાની પિછિ તાની, શ્યાની અમૂઝાની બાનિ,
હો ગઇ દિવાની દેહ, ત્યાગકો દ્રિઢાયો હેં;
પતિ બિના સતિ બની, પાનીમેં પ્રવેશ કીનો,
પાનીમેં સમાની બાનિ, પાની પી પિવાયો હેં;
બડે બડે પીકે થકે, છકે બાનિ બાઝીસેં,
આપ રૂપ ભૂલિ ગિયે, બિચાર બિચાર્યો હેં.
પાનીસેં લખાની જાની, પાનીમેં ભરાની બાનિ;
પ્રાનીકું મથાયો પાની, પાની પરબાયો હેં.

૨૬

પરબાયો પાની પ્રબલ, અબલ સબલ બનિ બાનિ;
ઐબરી જાલ વિષે ફસેં, કવિ પંડિત પૂરાની.

૨૭

ઐબરીકી જાલ માંહિ, પંડિત પૂરાની કવિ,
આપહિ બંધાયે આર, જિવકો બંધાયો હેં;
ઐબરીસેં બાનિ આપ, આપકી બખાની રહેં,
ઐબરી કરીકે ખડોત, ઉપાધિ ઉઠાયો હેં.

ઐઞરી ઝિઞરાનીસેં, ઝિસેં ઝાસનામેં ઝહેં,
 ઝિઞેક ઝિચાર ઝિના, ઝિઞકો ઝઢાયો હેં;
 ઐઞરી પિછાની નાહિ, પક્ષા પક્ષ લહે તાની,
 લેહાલેહ માની ઝાનિ, પ્રાનિકું પઢાયો હેં.

૨૮

પઢી પઢાવત ઝાનિને, ઝાનિ નાહિ સમૂઝાનિ;
 પારિઞ ઝિન પરઞે નહિ, સત્ય મધુર પ્રિય ઝાનિ.

૨૯

સત્યકો સ્વરૂપ શુદ્ધ અંતર ઝિચાર દેખો,
 સત ચિદ્ આનંદ ઝે, સત્ય હેં સો નિત્ય હેં;
 સત્ય ઝિના ઝાનિં કેસી, નૃપ ઝિના રાની જૈસી,
 ઝાહલ ઝિના પાની જ્યું, નિશાની અસત્ય હેં;
 પ્રાન ઝિના પ્રાની જૈસેં, દેહ ઝિના દાની કેસેં,
 જ્ઞાન ઝિના જ્ઞાની તૈસેં, સત્યકી અગત્ય હેં;
 સત્ય ઝિના ધર્મ નાહિ, સત્ય ઝિના કર્મ નાહિ,
 સત્ય ઝિના મોક્ષ નાહિ, સત્ય હેં સો સત્ય હેં.

૩૦

સત્ય સમાધિ સહજ મહે, સત્ય સ્વરૂપ સુખ દાનિ;
 સત્ય સત્વ સખ તત્વકો, વૃથા સત્ય ઝિન ઝાનિ.

૩૧

ઝાનિ હિકી ઝાની ચાર, પ્રગટ પ્રમાન પેખો,
 પરા પશ્યંતી મધ્યમા, ઐઞરી ઝઞાની હેં;

૧૨

બગૃત જૈબરી લહે, સ્વપ્ન, મધ્યમાકે માંહિ,
શુષ્કિ પશ્યંતી તૂર્યા, પરામે સમાની હે;
જૈબરી કે સ્થાન મૂળ, કંઠ મધ્યમાકે માન,
પશ્યંતી પ્રમાન હૃદે, નાલિ પરા ખાની હે;
ચાર ખાનિ ચાર ખાની, ચાફકે બિચિત્ર જાની,
પૂરન પવિત્ર પિતા, સાર સત્ય ખાનિ હે.

૩૨

સાર સત્ય ખાની જાની, ચારહિ બુગકી રાનિ;
પરા જાનિ પટરાની જથુ, અવર ભરી રહિ પાનિ.

૩૩

પરાકી પારિખ બિના પતિતિ ન પામે પ્રાની,
હસ્ત આયો હિરો, વૃથા પાનીમે ગુમાયો હે;
પાનીહિંસે પિંડ ને, બ્રહ્માંડ ખંડ ઇંડ બને,
પાનીકો પ્રકાશ પાની, પાની પ્રસરાયો હે;
પાનીકો પ્રભાવ, હાવ ભાવ બહે પાનીહિમે,
મોતી મણિ માનિકકો, પાની પરખાયો હે;
પાનીકી પવિત્રતાઈ, જાનિકી બિચિત્રતાઈ,
પરામે પતાઈ પરા, પાર પહૂચાયો હે.

૩૪

પરાપાર પહૂચે પુનિ, ઉલટ ચઢી નભ જાનિ;
સત્ય સુધા બરસે અધર, ચાતક તરસ છિપાનિ.

૧૩

૩૫

સ્વાતી કે સલિલ, બિના ચાતક તૃષા છિપેના,
સિંહ ક્રુધા સહે તન, તૃષય હિકો ના ચરે;
પતિ સહ સતિ સત્ય પાવકમેં પડે આપ,
પતિ બિના પુરૂષકો ચિત્ત માંહિ ના ધરે;
શૂરો સરદાર રન બુઝે, સમસેર ગ્રહી,
મારે અરૂ મરે તોહું પિઠ પાછે ના કરે;
સાધુ સંત ધારે ધર્મ, આપહિકો જાવે પ્રાન,
સત્ય બિના બાનિ વૃથા, મૂખસેં ના ઉચરે.

૩૬

સાધુ સંત મુખસેં સદા, વદત ન જૂઠી બાનિ;
ધર્મ કર્મ જપ તપ સકલ, સત્ય બચન ઉર આનિ.

૩૭

આની ઉર પ્રેમ સત્ય બાતકો બિચાર કરો,
રવિ શશિ તારા નભ બાનિસેં બનાયા હેં;
બ્રહ્મા બિન્દુ શિવ ઈંદ્ર, માન્નવ મુનિન્દ્ર દેવ,
કિટ કરિ પરિચંત એ બાનિકી છાયા હેં;
બડે બડે જેતે જોધ સત્ય હૂકી સાધે સોધ,
મનહૂં નિરોધ, બોધ બાનિમેં સમાયા હેં;
બ્રહ્મ રૂપ બની બાનિ, જીવ રૂપ ભયે પ્રાની,
બાનિ શુન ગાવે જ્ઞાની બાનિ મહા માયા હેં.

૧૪

૩૮

મહા માયા ખાનિ ખની, નવ રસ સરસ ખખાનિ;
સત્ય બ્રહ્મ સંગે સતિ, રહત રમિ મહારાનિ.

૩૯

મહા રાની જગખાની મોહિની સ્વરૂપ માની,
બ્રહ્મા જ્ઞાન ભૂલે બેઠ ખાનિ હિસેં ગાતે હેં;
ખિન્નુને ખિચાર કીનો, પાનીમેં પ્રવેશ કીનો,
સમાધિ લગાવી શિવ ધ્યાન માંહિ લાતે હેં;
વાલ્મિક વશિષ્ઠ વ્યાસ નારદ ગણેશ શેષ,
સરસ્વતિ રસવતી સર્વકો નચાતે હેં;
નચાતે હેં ન ચ્હાતે હેં રમાતે રમા રૂપે તે,
બ્રમિકો ભમાતે ખાનિ શાન્તિમેં સમાતે હેં.

૪૦

શમે રમે શાન્તિ વિષે, ખિખિધ નવરૂપ ખનિ ખાનિ;
લેશ ન કલેશ કરે કદા, નિરખ પરખ લે જ્ઞાનિ.

૪૧

જ્ઞાની અભિમાની નહિ દીલ દરિયાવ દયા,
દાખે ના દમામ દોર આપ સમ પેખેગો;
આત્મવત ઐક્ય માની, રનેહ ધરી સ્હાય કરે,
દુનિયાં દિવાની ગિની, દિન ના ઉવેખેગો;
રૈન દિન આહે ચિત્ત પ્રિતી પરમાર્થ પર,
દેશી દુખી દેખી, દયા દ્રષ્ટિ કરી દેખેગો;

દેશ હિત કાળે દાઝે અંતર નિરંતર બે,
લેખિની લખે કયા લેખ લક્ષે ઐક્ય લખેગો.

૪૨

લક્ષ ઐક્ય કરી લેખતાં, એક અખંડ અનૂપ;
દ્વૈત ભાસ દિલસે જતાં, સમજે સત્ય સ્વરૂપ.

૪૩

સત્યકો પ્રકાશ બાનિ, શમ હમ દયા બાનિ,
ધર્મ કર્મ મૂલ બાનિ નેહકી નિશાની હેં;
ક્ષમા આભૂષણ બાનિ, શાન્તિ સ્વર્ગ સ્થાન બાનિ,
આપ વરદાન બાનિ, બાનિ લાલ હાની હેં;
માન અપમાન બાનિ, ગાન તાન નાદ બાનિ,
જિવન મરન બાનિ, બાનિ દ્વંદ્વ માની હેં;
નામ રૂપ ગુન બાનિ, મોહ મદ ક્રોધ બાનિ,
બાનિ બલ લેવે બની, સોહિ સંત જ્ઞાની હેં.

૪૪

સાધુ સંત જ્ઞાનિ શૂરા, પડત ન મ્હો તમ કૂપ;
બાનિ પાનિ છની છની પિવે, સોહિ હંસ સ્વરૂપ.

૪૫

હંસકો સ્વરૂપ સંત મોહ મન મારે આપ,
બાને પર પિડા, નિજ દુઃખ મૂખે ના કહે;
સાગર સમાન શાન્તિ, લેદ બ્રમ નાહિ બ્રાન્તિ,
ક્રોધ બિના કાન્તી, ક્ષમા ભૂષણ હૃદે ઝહે;

નિજનદે રહેવે નિત્ય, પ્રાની પર રાખે પ્રિત,
 પેખી પરદારા વિત્ત, ચિત્ત માંહિ ના ચહે;
 કૈવાકો ખનાવે હંસ, જીવકો ખનાવે શિવ,
 સંતકો સ્વભાવ-ભાવ લેદાલેદ ના લહે.

૪૬

લેદાલેદ ભવ ના લહે, બગ ઠગકો લે જાનિ;
 સત્ય સ્વરૂપ નિજ નિરખતાં, મોહ દૂપ ખનિ ખાનિ.

૪૭

ખાનિ મોહ દૂપ માંહિ ગાડરી પ્રવાહ પેઠે,
 પટોપટ પડે પ્રાની અવર કહા કરે;
 અકુલાત અમૂઝાત અંતર અગન થાત,
 મૂર્ખ કરે બેં બેં મૂખે; સૂષો નહિ સૂધરે;
 નેન હૂતે અંધ આશે, પેખે નવ આસપાસે,
 ખાળતાં ખળે ન ત્રાસે, મોહે બુદ્ધિ ખિસરે;
 પડતાં પ્રકાશ ભાસે, અંધકાર અંતરમાં,
 સૂઝે ના બિચાર સત્ય, મોહ દૂપમાં મરે.

૪૮

મોહ મદીરા માનુની, બુલવે ભવમાં ભાન;
 સત્ય સ્વરૂપ સૂઝે નહિ, મોહ મહા બલવાન.

૪૯

મોહ બલવાન આગે, સળલ નિર્બલ બને,
 મોહ મદીરાકી નિશા આવત ઘનેરી હેં;

મોહકે મારે મરહ માનુની મોહાંધ અને,
 જરેમરે ત્યાગે સુખ નિશા ખૂબ ઘેરી હેં;
 મોહ લોહ બેડી બડી, દુટેકે ન છૂટે કડી,
 આશાએ ઉઠાયે પડી, પ્રિતે પાવ ખેરી હેં;
 લોલકા લગાયા તાલા, ફૂંચી કર માંહિ ડાલા,
 છૂટે નહિ મોહ જાલા, મોહ માયા મેરી હેં.

૫૦

મોહ માયા સખકો ગિલત, મેરી રૂપ અનૂપ;
 ભૂલ ભુલવણીમાં ભમત, હરિહર અજસુર ભૂપ,

૫૧

મોહકે લિયે કિસન કુળ્લ ગૃહે ધસિ ગિયે,
 મોહકે લયે ભૂલત લિલડી ભવ ભાલીકે;
 મોહકે લિયે ગિધી સરસ્વતી સમિપ ધાયે,
 ઇન્દ્ર ચન્દ્ર ચૂકે, મોહ માયાકો નિહાલીકો;
 મોહે દશ શિશ સિતા સતિને ઉઠાય લાયે,
 મોહે રામ રાવનકુ, માર્યો રન રોળીકે;
 મોહે રાજપાટ ત્યાગ કરાયો કે રાજનકુ,
 મોહે મુનિ મૂકે માન મોહ લય ભાલીકે.

૫૨

મોહ લયે લય ઉપજે, મોહ ગિયે લય જાય;
 મોહ કે મારે મર ગિયે, પ્રબલ મોહ મહિ માય.

પ્રબલ મોહ મહિમા, મહિ મધ્ય છાયિ રહે,
 આપ રૂપ ભૂલે ઝુરે મોહ પૂર પેસી કે;
 પૂરકો પ્રકાશ પેખી, બેન નેન મુંદી ગિયે,
 દેખી અલૌકિક લિલા, આપકું ઉદ્દેશીકે;
 મોહ માયા છાયા બ્રહ્મા, કાયાકું બનાયા રાયા.
 જિવકો લમાયા મોહ જાલમેં પ્રબેસીકે;
 ધાવાસો ધવાયા પ્રેમ ખ્યાલા મોહ મધૂ પાયા,
 શુદ્ધ બુદ્ધ ખોયા, ખાયા લોભ સંગ બેસીકે.

લોભ સંગ રંગે રમે, સુઝત ન સત્ય બિચાર;
 દયા દિલસેં દૂર રહી, બિટલ ગિયે બહુ વાર.

બિટલગે બિગરગે, બિચારકો ત્યાગ દિયે,
 દયાકે બળનેકી કૂચી લોભ લે ગિયો હેં;
 શિલકા સમુદ્ર સૂકા, ધર્મ હુકી દ્રબ દૂટી,
 કર્મકી કર્માયિ બૂટી, સત્ય કહાં રહ્યો હેં;
 ચૈર્ય ધરા ધૂનિ, ક્ષમા મેર કંપનકો લગે,
 પ્રેમહિ પતાલ પૈઠે. નેમ નહિ રહ્યો હેં;
 મોહપૂર પૈઠી જિવ લોભ ઘર જા બસાય,
 આપ રૂપ ભૂલે, સુખ ચિત્ત માંહિ ચહ્યો હેં.

૧૯

૫૬

ચહુત ચિત્તે સુખ જિવ સખ, ભટકત ચારહુ ખૂંટ;
નયન બિબેક બિચાર ચહુ, મોહપુરે ગિયે ફૂટ.

૫૭

ફૂટ ગિયે નેનાં જખ મોહપૂર ભટકે તખ,
સટકી કહાં જાવે જહાં, આપ જિવ અંધાતે;
નૃપતિ જ્યાં કામ નામ પ્રપંચ પ્રધાન પદે,
ક્રોધ કોટવાલી કરે, ખરેખરા ખંદાતે;
હકાનદાર દ્રેષી જ્યાં, મદાંધ ત્યાં લોભી લોક,
દુસંપ કંકાસ કલેશ કરા કરે ધંધા તે;
રોગી-બૈદ દોનું અંધ દોનુંએ ચલાયો ધંધ,
આશા પાસ બાંધી બંધ, બંધીવાન બંધાતે.

૫૮

બંધિવાન જિવ બન ગિયે. મોહપુરે મસ્તાન;
ગાન તાન શુભતાનમેં, ભૂલત અપના ભાન.

૫૯

ભૂલે નિજ ભાન બાન ચુકત નિશાન સાન,
આપકી પિછાન બિન ભૂલે મદમાતે થે;
પંથીને ચલાયો પંથ પંથકો ન પાયો અંત,
માને આપકો મહંત આપ શુન ગાતે થે;
દ્રષ્ટા પર્મ હંસ આયા મોહપૂરમેં ફિરાયા,
દેખે સખ રોગી યામેં અંધ એક અતે થે.

અંધ પાસ આય પૂછે આપકો ન સૂઝે સત્ય,
રોગીયોકા રોગ હીકી દવાકું દિખાતે હેં.

૬૦

દવા દિખાવત રોગીને, દવા મફત દે જાત;
પુરન રોગ પ્રખ્યાત પુર, સુન લે અંધ સુજાત.

૬૧

સુનો અંધ રોગ, રોગી આત્માકા વિયોગી યોગી,
રોગીયો અનેક, રોગ અંગ અંગ જૂદા હેં;
જ્ઞાન રોગી દેખે કોઈ કોઈને પૂરાન ખેદ,
કોઈને કૂરાન કાવ્ય આપ ખૂદ ખૂદા હેં;
ઝીંને સુર પદ ગાવે તીર્થ અડસટે ન્હાવે,
યજ્ઞ યાગકો કરાવે રોગી ચહિ દીઠા હેં;
કાશી જાય કર્જાત લે ઉર્ધ્વમૂખ રહેવેં કેં,
પૂજાકે ભૂ માંહિ કોઉ રૈન દિન ખેઠા હેં.

૬૨

રૈન દિવસ ખેઠા રહત, નર કેં નગન સ્વરૂપ;
આસન શ્વાસન ખેંચ કેં, નેતિ ધોતી અનૂપ.

૬૩

નેતિ કરે ધોતી કરે પ્રાનકો નિરોધ કરે,
પ્રાનાયામ પ્રત્યાહાર રોગમેં શુંચાયા હેં;
ધ્યાન ધરી ધારે ધિર, સમાધિમેં સાધે સિર,
ઉપાધિસેં અલગા બિર મનમેં મૂઝાયા હેં,

સ્વાદહિકો ત્યાગે, લાગે નાદ હિમેં જાગે કૈંક,
 લાગે નવ લેદ બ્રાન્તિ રોગ ના રૂઝાયા હેં;
 અઝૂના કો ખાવે અન્ન, અન્ન ત્યાગિ ખાવે ફલ,
 ફલ ત્યાગિ પીવે દૂધ, નિરાહાર કાયા હેં.

૬૪

નિરાહાર નર કો રહે, પવન લખે પરખાય;
 રોગ પરિચ્છા બિન વૃથા, સૂઝત ન સત્ય ઉપાય.

૬૫

સૂઝે ના ઉપાય સત્ય અંતર બ્યાધિ અસત્ય,
 રોગી નહિ પાલે પથ્ય, રોગકું બઢાવે હેં;
 અમરી બજરી પીખે, કોઉ જોત વર્ષ જિવે,
 મંત્ર જંત્ર તંત્ર સાધે ઓરકું સધાવે હેં;
 જડીબૂટી સું લાગે કો, પંચ અગ્નિ તાપે તાપ,
 ખાખકો લગાવે ગાવે, પોથીકો પઢાવે હેં;
 કરત કો નોલિ કર્મ, સંતકા એહી ન ધર્મ,
 ફૂટાયા જ્યાં ભર્મે ભર્મ રોગ નહિ જાવે હેં.

૬૬

રોગ ન જાવે રોગિકો, ગલત હિમાલય માંહિ;
 નિશદ્દિન જગૃત કો રહે, રોગ નસાવન આંહિ.

૬૭

રોગ નસાવન રોગી રસાયન ખાવે નહિ,
 આખૂ ગિરનાર માંહિ આંખ મીંચી બેસતાં;

ઉઢાસીન રહેવે કેા વૃતાદિક સેવત કેા,
 પતાદિક પાવત કેા શ્વાસાદિક ખેંચતાં;
 જપાદિક જાપે જાપ તપાદિક તાપે તાપ,
 સિત જૂખા સેવે આપ દુઃખ દેહે વેઠતાં;
 કામકેા તપાવે કેાઉ દામકેા ન રાખે પાસ,
 કામકેા ઠરે ના એક પહૂચ્યા ના ઠેઠ ત્યાં.

૬૮

પહુચ્યાના પરવાનકેા, લેજત નહિ વાં લાઈ;
 મૂવે પિછે મુક્તિ મિલે, લલચુ રહે લુભાઈ.

૬૯

લાલચુ રહે લુભાય મૂવા પિછે મુક્તિ પાય,
 એસોહિ ઉપાય પાય ધાય ધાય દૌરતે;
 પાર નહિ પાવે કૈય હવામેં છૂટી હવાય,
 ખાતતો ખનાય જાય જોગ લોગ જૌરતે;
 જિતે નહિ મુક્તિ પાય મુક્તિ પ્રમુક્તિ રૂઢાય,
 કથે સત્ય સાંઈ તોહું શિશ વૃથા ફૌરતે;
 રોગમેં રહેં ગુચાય અંતે અમૂઝાય જિવ,
 સાધત અષ્ટાંગ યોગ કાલ નહિ ઈરતે.

૭૦

કાલ ન ઈરત કાહુકેા, કાલ ભયાનક રોગ;
 છલ ખલ ઠલ પલ નવ ચલત, કાલ જલ સંયોગ.

૭૧

કાલ કેરી જાલ માંહિ આન ફસે જિવ આંહિ,
 સહજ સરૂપી સત્ય ગુરુ ગમ પાયા હેં;
 શબ્દકા બતાયા પંથ શબ્દ મુર્તી સાધે સંત,
 રામ નામ રસનાસેં ગુરુ ગુન ગાયા હેં.
 પ્રેમકો જગાયા જળ લયકો લગાયા તબ,
 પ્રેમી રસ પીળે અળ દિવાના દિખાયા હેં;
 દિવાના દિખાયા મસ્ત શુદ્ધ નહિ વાકે વસ્ત,
 બની અલમસ્ત, ગુપ્ત બાતકો બતાયા હેં.

૭૨

ગુપ્ત બાત પરગટ કરત, ઘટ ઘટ દેખત રામ;
 બ્રહ્મ લેદ ભાસત નહિ, રોગ રહત નહિ નામ.

૭૩

રોગ ના રહેવે અંગ આનંદકો લાગે રંગ,
 અંગમેં અલંગ વામેં રંગ પલટાતે હેં;
 રંગ પલટાતે જહાં અચિરજ દેખે તહાં,
 વાકી જ્યું મહિમા વહાં દેખી ફરસાતે હેં.
 હેહુ ખિના દિસે દેવ, દેવ સખ કર્તા સેવ,
 તેજ પૂંજ જ્યોતિ જહાં જાગૃત જનાતે હેં;
 સુક્ષ્મનિ ચલે ગંગા ન્હાવત મુર્તિ કે સંગા,
 ભીંજે સખ આપ અંગા પર્મ સુખ પાતે હેં.

પરમ સુખ પાવે જહાં, બજત અનાહદ નાદ;
અષ્ટ કમલ બિચ આસને, બ્રહ્મહિ આદ અનાદ.

આદિ ને અનાદિ બ્રહ્મ નિર્જે વહાં નાસે ભ્રમ,
સંતનકા એહી ધર્મ સંત હંસકો કહે;
અગમ દેશ જાકો જ્યાં, અધર સ્થાન વાકો ત્યાં,
દશમેં દ્વાર જૈકે જહાં, લેદાલેદ ના લહેં.
ધરતી આકાશ નાહિ પવન કે પાપી નાહિ,
રવિ શશિ જહાં નાહિ રનંકાર હોત હેં;
રૈન દિન કહૂ નાહિ રાગકે વિરાગ નાહિ,
પ્રેમકો પ્રકાશ જાહિ ચૂપચાપ હો રહેં.

ચૂપ ચાપ હોકે રહે, બદિ શક્ત નહિ બાનિ;
પરમ પુરૂષ સતગુરજીકી, સુરતી જહાં સમાનિ.

જહાં સત ગુરજીકી સુરતી સમાનિ વહાં,
દંદ લેદ ભાસે નહિ લેદ હૈ સો છેદ હેં;
પાપ પુન્ય પુનઃ નહિ ભ્રમ ભેળ ભાસ નહિ,
રાગ રંગ સંગ નહિ અદ્વૈત અલેદ હેં.
મોહ મદ માયા નહિ વૃક્ષ વેલી છાયા નહિ,
કામ ક્રોધ લોભ નહિ આપહિ અલેખ હેં;

ખાલુ વૃદ્ધ યુવા નહિ નદિ નાલા બાલા નહિ,
અવાગમન મિલે નહિ એક હેં સો એક હેં.

૭૮

એક અખંડ અજર અમર, અખિનાશી અવિછીન;
અગમ અગોચર અકલ અજ, ભાસત નહિ કેં ભીન.

૭૯

છીન ભીન ભાસે નહિ જિન દિન પંથ નહિ,
હર્ષ શોક ભય નહિ જોગ લોગ કાં રહે;
માન અપમાન નહિ ગાન તાન ભાન નહિ,
સાન અવસાન નહિ તિથી તપ કાં રહે;
મંત્ર જંત્ર તંત્ર નહિ કાલ બલ જહાં નહિ,
નેહ છેહ દેહ નહિ ખાન પાન કાં રહે;
સેવક કે સેવ નહિ ભક્તિ ભાવ લેહ નહિ,
જુક્તિ મુક્તિ રૂક્તિ નહિ દેવ દેવી કાં રહે.

૮૦

ચિદાનંદ રૂપ આપકો, આપહિ અકલ અલેખ;
મતિ રતિ ગતિ નવ કરિ શકે, આપ અલખ આલેખ.

૮૧

આપકી પિછાન નહિ પિર પેગંબર નહિ,
કૃદિર કે અમિર નહિ જિવ શિવ વાં નહિ;
સામર સરિતા નહિ નાત બાત ભાત નહિ,
રૂપ રંગ નામ નહિ શુન્ય મુન્ય વાં નહિં.

મન યુદ્ધિ ચિત્ત નહિ અહંકાર ઐશંમ નહિ,
રજ સત તમ નહિ, શુષ્ણાતિત, ગો નહિ;
લેદકે અલેદ નહિ વેદકે લખેદ નહિ,
બાનિકો બિનોદ નહિ, તુંહિ તુંહિ તૂં સહિ.

૮૨

તુંહિ તુંહિ તે તૂં સહિ, તે તૂં એક સ્વરૂપ;
તે તૂં-તૂં તે પલટતાં, આપહિ આપ અરૂપ.

૮૩

અરૂપ સ્વરૂપ આપ આલેખ એ આપો આપ,
દિલકો દિલદાર વે, પહૂંઆ સો પાવે હેં;
ભય નિય વહાં નહિ બાદ કે બિબાદ નહિ,
આશા કે નિરાશા નહિ સમ ભાવ ભાવે હેં.
સ્વય નહં શંશે નહિ જ્ઞાન કે અજ્ઞાન નહિ,
વિદ્યા કે અવિદ્યા નહિ અનૂભવમે આવે હેં;
દેશકે બિદેશ નહિ દોષ છોષ રોષ નહિ,
લાલ કદૂ હાનિ નહિ જિવન મુક્ત ફૂલાવે હેં.

૮૪

જિવન મુક્ત ઓહિ જિયે, ઓર મૃતક નરનાર;
બિન પહૂંચેકી બાત પર, મત કરના ઇતબાર.

૮૫

પહૂંચ્યા બિના બકે બાત મિલતી ન આવે બાત,
જ્ઞાત કે અજ્ઞાત બાત ભૂલો મત આંધરે;

સંતનકી બાનિ સુની અંધ સંત પાવ પરી,
 ભેરી બુગ પાનિ, બાનિ પ્રેમ ભરી ઓચરે;
 શર્ણંગત આયો આજ દિનાનાથ રખો લાજ,
 ભક્તનકો કીનો કાજ જિવ કોટિ ઓધરે;
 આપકો ભરૂંસો ભારી દિન દાસ દ્યો ઉગારી,
 સિંચી કૃપા વારિ વિભૂ તારી દ્યો અહિ કરે.

૮૬

તારન તરન તિમિર હરન, પ્રભુ તુમ લાગુ પાય;
 દવા દિયો દિન દાસને, દિલસેં દેઈ દુવાય.

૮૭

દયા દિલ સંત આની પરમાર્થકો પંથ બની,
 અંધને બતાવે દવા રોગ નસાવનકી;
 તત્વમસિ શિશી, પ્રદા અંજન નિરંજનવાં,
 સોહં સલી દિની સાથ સ્નેહે લગાવનકી.
 નેત્રાંજન કરે અંધ પટ પલટાયો રંગ,
 દેખી દિલ હોવે દંગ શુદ્ધ બૂલે તનકી;
 ન તનકી ન ધનકી બનકી રહી નપર્વા,
 લેદ બ્રમ બલ ત્રુટી મોહ માયા મનકી.

૮૮

મોહ બલ મનકી ત્રુટી, દયા ડંડ લે હાથ;
 સત્ય કમંડલ કર અહુત, અલખ નિરંજન નાથ.

૮૯

અલખ નિરંજન જે અંજનસેં પાચે અંધ,
 મોહુ બલ મિટી નેત્ર નિર્મલ વાં હો રહેં;
 નર્મલ જ્યાં હોવે નેત્ર, ક્ષેત્ર ક્ષેત્રજ કો લેદ,
 ઓલખી અલગ આપ એક પ્રહરકો લહેં.
 સમલાવે ભાસે સર્વ મનહિકો નાસે ગર્વ,
 પ્રેમહિ પૂરાના પર્વ, પ્રેમ ક્ષેમ કો કહેં;
 ધૈર્ય ધરી કંથા અંગ ક્ષમા કંઠ માલા સંગ,
 ગિચારકી જોલી સ્કંધ, હાલ્લેક જગા રહેં.

૯૦

અલખ પલક હાલ્લેકકો, આપ જગાવત અંધ;
 સત્ય સ્વરૂપ આનંદમય, ભાસત ભવ નહી દ્રંદ.

૯૧

ભાસે નહિ દ્રંદ ભાસ દૂટે ભવ અંધ ત્રાસ,
 છૂટે કાલ બલ પાસ, નિબનંદે જાગે તે;
 ફિકરકી ફાકી કરે, આશામેં ઉઠાવે આગ,
 લોભકો લગાવે લાત, તૃષ્ના તૃષ્ટ્ય ત્યાગે તે.
 ઇર્ષ્યા આંખ ડારે ધૂર, કૂરતાસેં નાસે દૂર,
 સુરતામેં સામે પૂર, શૂર નવ ભાગે તે;
 ન ત્યાગેસો ન માગેસો ન ભાગે વિરાગે રાગે,
 ચહાવૂં ને સહેવૂં સૌ વિશ્વરૂપ બાગે તે.

૯૨

વિશ્વરૂપ વિશ્વેશ્વકો, અનુપમ બાગ સુહાગ;
 મન મધૂપ શુન્જત અહત, પ્રેમહિ પુષ્પ પરાગ.

૯૩

પ્રેમ પુષ્પકો પરાગ પાંચુ ઇન્દ્રિ કિની બસ,
 કબિર તો લૂંગ લયે કૂલમે' બિઠાયો હેં;
 સુંદર તો ઉંદર લયો માંજરીને ખાય લિયો,
 દાદુ તો દેડક લયો કૌવા લે ભગાયો હેં.
 રામનંદ બગ લયો પડોત મચ્છિ ખાય ગિયે,
 આત્મ હંસ ચિંના બિના મોક્ષ નહિ પાયો હેં;
 ગુરુ દત્ત હંસ લયા, મોતીકો ચુગાયો ચારો,
 એસા ગુરુ તત્વ મિલે ભરમ ભગાયો હેં.

૯૪

ભવ ભય ભરમ ભગાયકે, તત્વે તત્વ મિલાય;
 ક્રીટ બ્રંગ જિવ શિવ બને, આપહિ સ્વરૂપ સ્ખળય.

૯૫

આપકો સ્વરૂપ જિવ શંકા બિન હોવે શિવ,
 આકર્ષન કરે ઓહી કૃષ્ણ કહેલાતે હેં;
 સંકર્ષન કરે સોહી શેષ બલરામ સ્કોવે,
 કુરતાકો તજે તેહ અકુર ઉચરાત હેં;
 ઇન્દ્રિજિત હોવે જિવ ઇન્દ્રિજિત બને આપે,
 પ્રજાપતિ ઘડે ઘાટ ઠાઠકે ચલાતે હેં;
 હરે સોહી હરિ આપે આવે જાવે ઓહિ માયા,
 રમાતે જમાતે રમા રામ મોક્ષ માતે હેં.

૯૬

મોક્ષ હિ કારન કલિયુગે, આયા જાન કિરંગ;
 મસ્ત રામ અલમસ્ત તન, આપલિયે સરભંગ.

૯૭

સરભંગ લિનો બેશ ગગન ધર કિનો દેશ,
 એક બ્રહ્મકો ઉદ્દેશ જગમે' જગાયો હેં;
 દુસરો સૌ નાસ્તિ જનિ આત્મા હંસકો પિછાની,
 સોહિ સંત જ્ઞાની જિને બ્રમકો લગાયો હેં;
 એક બ્રહ્મચિનો રંગ ષટ્ રિપૂ કિનો ભંગ,
 પ્રેમકે પ્રસંગ અંગ સરભંગ સુહાયો હેં;
 શાન્તિ સતિ લિની સંગ દુનિયા દિવાની ઢંગ,
 નિરખી સૌ હોવે ઢંગ રામ રસ પાયો હેં.

૯૮

રામ રસાયન પાયકે, આપહિ બને નિરોગ;
 રામલાલ રમતે રહે, કહાં જોગ કહુ લોગ.

૯૯

લોગ જોગ લિનો નાહિ મુંડકો મૂઝાયો નાહિ,
 ચોટીકો કટાયો નાહિ ભરમ નવ ધારી હેં;
 લંગોટી લગાવી નાહિ જોલી તૂંબી રાખી નાહિ,
 કંઠી કંઠ ધારી નાહિ કંથાકો ખિસારી હેં;
 માયા સંગ ચારી નાહિ જારી કે વિજારી નાહિ,
 ધુમે ઘરબારી નાહિ મમતાકો મારી હેં;
 સુરતા નહિ ખિસારી સ્નેહ સાહિબ શું ધારી,
 કિની પ્રેમકી પથારી પર્વા પરવારી હેં.

૧૦૦

પ્રેમ પથારી પૌઢતે, નિરાધાર આધાર;
 બાહિર બીતર ભેદ નહિ, એક અખંડ ખિચાર.

૧૦૧

બિચાર આચાર ધારી શિશ સત્વ જટા ધારી,
 ભક્તિ ભાવ ભસ્મ ધારી ભોગહિ જનાતે હેં;
 દયા-દિલ દાઢી ધારી ઘેયંકી કફની ધારી,
 સોહું સત્ય પિબે ખારિ, કાલ ફલ ખાતે હેં;
 ડંડ કાજ ધારે ડંડ, પાખંડ કે કર્તા ખંડ,
 આપ રૂપમેં અખંડ સ્નેહમેં સમાતે હેં;
 ન આતે હેં ન જાતે હેં મરમકો ન પાતે હેં,
 જિવકો જગાતે જાતે રામ ગુન ગાતે હેં.

૧૦૨

રામ ગુન ગાવે સદા, દેખત રામહિ રામ;
 રામહિ રસના રસ અખે આપ બને નિષ્કામ.

૧૦૩

નિષ્કામ ઇન્દ્રિજિત સાધુ સંત સેવે સિદ્ધ,
 ચાડ ચિત્ત ચલ્મ માંહિ રંગ પી-પિલાતે હેં;
 એક બ્રહ્મ આહિ રંગ પ્રેમ પાની ધોવે સંગ,
 ધોયકે નિચોવે મોહ મેલ નિકસાતે હેં;
 છૂટા રંગ કરી દેવે ત્રિગુન તમાખૂ લેવે,
 દોનૂંકો મિલાય દેવે અદ્વૈત જમાતે હેં;
 ભ્રમ રબળુ અંથી જ્ઞાન અગ્નિમાં લગાવી ધરી,
 સાશી દિલ સાફ કરી દમ્મકો લગાતે હેં.

૧૦૪

લગે દમ્મ જળ ગમ પડે વડ્ડ રિપુ પામત નાશ;
 શુદ્ધ સ્વરૂપ રૂપ આપકો, અજર અમર અખિનાશ.

૧૦૫

અભિનાશી સત્ય શુદ્ધ આપકો સ્વરૂપ બની,
જ્ઞાની શું ન શુદ્ધ માની મોહ મન મારેહોં;
આત્મ પરમાત્મ ભાવે આધાત્મ સર્વોત્તમ ધ્યાવે,
પૂર્ન પ્રેમકા પ્રભાવે ક્રોધકો નિવારે હોં;
લોભ કલેશ લેશ નાહિ કામકે દૂરતા નાહિ,
આધકે ઉપાધિ નાહિ વ્યાધિકું વિહારે હોં;
માન મગરૂખી નાહિ શુદ્ધ શિષ્ય લેહ નાહિ,
આપ અધિકારી સત્ય સ્વરૂપ બિચારે હોં.

૧૦૬

સ્વરૂપ બિચારત આપકો, બાંધત નહિ ઘર બાગ;
બિચાર મહુ બિચરત ફિરત, ભાગ ત્યાગ ઘેરાગ.

૧૦૭

ભાગ ત્યાગ લક્ષનાકો, લચ્છનકો લક્ષ રાખી,
આસપાસ આશાહિકો પાસ દૂર ડારોગે;
જલે રહે મિન જૈસે, જલજથું સરોજ તૈસે,
જલ બિચ બિજ ઐસે બ્રાન્તિકું નિવારોગે;
ફિટ બ્રમર ન્યાય ન્યાય જલ તરંગ બની,
દયા ક્ષમા ધૈર્ય ધારી, સત્યહિ બિચારોગે;
મોહ મન મોહનકો, મોહકો મરોર ડારી,
મોહનકી માલા તાત, આપ ઉર ધારોગે.

૧૦૮

મોહનમાલા ઉર ધરો, પ્રનમિ કહત પદ તાત;
બચન સુનત સુતનાં સુખદ, સેન નેન ખુલિ જાત.

ૐ શાંતિ: શાંતિ: શાંતિ:

